

MIKOŁAJUN Czesław

*Abonans do adnotacji na piśmie
autorski*

syn Władysława i Karoliny z d. Bokrosów

CZESŁAW MIKOŁAJUN „Dzik” – urodził się 12 maja 1924 roku na ziemi wileńskiej. Do szkoły początkowo uczęszczał w Mejszegole koło Wilna. Tam również wstąpił do Związku Harcerstwa Polskiego. Po zajęciu Wilna przez Armię Czerwoną, rozpoczęła się na Wileńszczyźnie działalność konspiracyjna. Wówczas to powstała Służba Zwycięstwu Polski – Związek Walki Zbrojnej i wreszcie Armia Krajowa. Zaprzysiężono go 1 marca 1940 roku, uczynił to ówczesny kierownik poczty Paweł Wierzynis. 1 czerwca 1943 roku aresztowany za uchylanie się od pracy na rzecz okupanta. Osadzono go w więzieniu przy ulicy Dobrej Rady w Wilnie. Po odbyciu kary pracował w zakładzie wojskowym w „Tankhole”. W sierpniu konwojowanym transportem kolejowym został wywieziony do Poniewieża na Litwie. Po ucieczce wstąpił do nowotworzącego się Oddziału Partyzanckiego „Błyskawica” por. „Piotra”, który następnie włączono do Samodzielnej Brygady Armii Krajowej mjr. „Konara”. Po operacji „Ostra Brama” udało mu się uniknąć internowania przez wojska sowieckie i powrócił do swego miejsca zamieszkania. Wkrótce jednak rozpoczęły się masowe łapanki żołnierzy AK przez NKWD. Wówczas to Czesław Mikołajun opuścił dom i zgłosił się do punktu werbunkowego, z prośbą o przyjęcie go do 1 Armii Wojska Polskiego. Został wcielony do 1 Warszawskiej Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. Brał udział w wyzwoleniu Warszawy, zdobył „Wał Pomorski” i Berlin. Bronił ludność polską przed bandytami ukraińskimi UPA, w okolicach Przemyśla.

Pozostając nadal w wojsku, ukończył wymagane szkoły oficerskie: Oficerską Szkołę Piechoty nr 2, Oficerską Szkołę piechoty nr 3, Oficerską Szkołę Artylerii i Wyższą Szkołę Artylerii. Zawodową służbę wojskową

⁸¹ Tamże.

zakończył w roku 1953. Po badaniach w Głównym Zarządzie Informacji został osądzony i wydalono z wojska za nieujawnioną przynależność do Armii Krajowej.

Kolejne siedem lat pracował jako starszy technik przy odbudowie stolicy. Następnie od 1959 – 1978 roku pracował w Fabryce Wytwarzania Precyzyjnych w Warszawie, na stanowisku starszego rzeczoznawcy, zajmował się eksportem narzędzi. Wówczas to wstąpił do Związku Zawodowego „Solidarność”.

Po przejściu na emeryturę pracował przy budowie lokalnego kościoła pw. Maksymiliana Kolbego. Należał także do Kościelnej Służby Porządkowej w czasie pielgrzymek Ojca Świętego do kraju.

W czasie działań wojennych był trzy razy ranny, jest inwalidą wojennym I grupy.